

UN PRESSENTIMENT

John es va empassar el que li quedava de la beguda i va sospirar.

–Deu fer dos anys que no parle amb el meu germà –va dir.

Darrere seu es retallava la silueta del Montgó, el massís que es podia contemplar des del port de Dénia. Ester, la dona, li va mostrar el palmell de la mà, com si amb aquell gest poguera estalviar-li totes les preocupacions.

–Ja saps com són els solters.

–No, no tinc ni idea de com són els solters. Però conec Will. O el coneixia. No ho puc entendre, ni tan sols va intentar tornar a jugar al rugbi després de l'accident. Alguna cosa més que la cama es degué trencar en aquell pou. Degué passar alguna cosa més que no ha volgut o no ens ha pogut contar.

–Té quasi trenta anys, tard o d'hora ho havia de deixar. Dóna-li temps. No es deu haver acostumat a la vida normal, els passa a molts esportistes d'elit.

–En tenia vint-i-set quan va passar tot, i el rugbi era la seua vida, l'única vida, hauria pogut continuar molts més anys encara.

–Potser se'n va cansar. O potser no es veia amb forces per tornar a ser el mateix. O potser tenia ganes de provar altres coses.

–Potser, sí, potser. Però se'm fa difícil entendre que no es vulga posar al telèfon. Deu passar alguna cosa, Ester, tinc un pressentiment.

–No sigues aprensiu, John. Què vols que passe?

–Ma mare no ha vingut aquest estiu, ni tampoc l'anterior. Es deleix per estar amb el nét, no para de dir-nos com el troba a faltar, però no ha pogut escapar-se ni una setmana. No et sembla estrany?

–Potser li ha eixit un nóvio fadrinot –va bromejar Ester–. Encara té molt bona planta, Elisabeth.

John no li va seguir la veta; encaboriat en els seus pensaments va dibuixar un cercle amb la humilitat que havia deixat el got sobre la taula. L'estiu s'acabava i començava a refrescar a la vesprada; uns núvols grisos coronaven l'imposant vessant de la muntanya que s'abocava cap a la mar. Ester no era de la mena de les que s'arronsen per supersticions i, això no obstant, es va estremir.

A la bocana del port, el fill de John i Ester es va acomiadar dels companys i es va encaminar cap a ells;

duia la motxilla carregada a l'esquena i l'aire despreocupat. Marc pertanyia al club de vela, el segon any, i tripulava una embarcació de la classe *optimist*, la més menuda. En arribar a la taula es va quedar dret, però els pares no es van moure i el van invitar a asseure's.

Sense dir res, el xicot es va escarxofar a la cadira.

–Com ha anat?

–Més o menys.

–Què vol dir més o menys? –va insistir la mare.

Llavors va arribar el cambrer i el xicot va demanar si podia prendre una Coca-Cola; va agafar uns cacaus del plat que hi havia a la taula i va parlar mentre mastegava.

–Hem fet una regata.

–No deus haver guanyat, pel que sembla.

–He quedat l'últim. Bé, el penúltim –va riure–. Vicent no compta. Encara confon babord i estribord.

–Els altres són més grans, i tenen més experiència. A més, no es tracta de guanyar –va dir el pare maquinalment.

–Ja ho sé, que no es tracta de guanyar. Es tracta de poder navegar vint metres sense anar de corcoll. Anava el segon fins a la boia, però tot just passar m'he quedat clavat a la girada. Mire massa el timó, diu el monitor, i no agafe prou velocitat.

Ester es va fixar en John, l'home tenia els ulls clavats en el fill, però era com si no el vera. Normalment ell i Marc s'embranchaven en una xarrada inacabable plena de tecnicismes nàutics. John s'havia criat al port de Plymouth, al sud-oest d'Anglaterra, era descendent d'una estirp de mariners i coneixia bé l'art de la navegació. Però ara tenia el cap en una altra banda i no va entrar a la conversa.

Ester va fer dringar els glaçons de la seua beguda i en acabat va parlar.

—Escolta, Marc, t'agradaria veure la *grandma* Beth?

El xicot va fer un somriure.

—Ve l'àvia, a casa?

—No, però he estat pensant que podríem fer-li una visita, a ella i a l'oncle Will. Què et sembla?

John va mirar la dona a mig camí de la sorpresa i la perplexitat.

—Fantàstic! —va exclamar el fill.

—Ester, ara no és el moment —va dir John.

—Per què no? Hem treballat molt tot aquest temps, i ací poden aguantar una setmana o deu dies sense nosaltres. La meua germana es pot fer càrrec de les comandes.

Feia uns quants anys John i Ester havien creat una empresa d'importació de productes pro-

vinents de la Gran Bretanya destinats a la creixent colònia de ciutadans d'aquell país instal·lats a la comarca. Sense ser la panacea en temps de crisi econòmica, el negoci s'aguantava gràcies a la nostàlgia i al poder adquisitiu dels clients.

–Ens mereixem unes vacances, i Marc no comença les classes fins a la segona setmana de setembre.

–Ester, t'ho agràisc, però...

–Ei, pare, fa segles que no vaig a Anglaterra. Sóc mig anglés, tu sempre ho dius. I tinc moltes ganes de veure la *grandma*.

–Podríem passar uns quants dies a Londres, de passada –va proposar la mare.

–I anar a Escòcia, fer la ruta dels castells –es va animar Marc.

–Sí, clar, Escòcia –va bromejar John–, aneu estirant la corda i així podrem arribar fins a Groenlàndia.

Tot seguit va sospirar, feia temps que arrossegava un neguit, i ara la proposta de la dona el feia sentir alleujat. Era com si ho haguera desencallat tot de sobte. Sí, per què no? Això faria, tornar a casa i comprovar pels seus propis ulls que tot anava com havia d'anar. Es va gratar els cabells i va parlar:

–Hauríem d'estar amb la *grandma* i l'oncle, sobretot, i aprofitar també el viatge per visitar els nostres proveïdors, però... d'acord, passarem un dia a Londres.

Marc va alçar el puny en senyal de triomf. Tot seguit es va traure les ulleres adaptades que feia servir per navegar i sense les quals no podia veure i les va canviar per unes altres que guardava en un estoig.

–Te'n recordes de l'oncle Will, Marc? –va preguntar el pare.

–No massa.

–Estava fora l'última vegada que vam anar a Plymouth, de gira amb el seu equip, va ser l'últim any que va jugar de professional amb els Exeter Chiefs. Però el vas conèixer uns anys abans. Devies tenir sis anys, llavors. L'home fort, li deies. Te'n recordes?

–L'home fort, i tant que me'n recorde! Em va alçar una vegada i em va sostenir per les cames. Em va fer tocar la jàssera amb el cap. Crec que m'hauria pogut llançar a mil metres, si haguera volgut.

Marc volgué recordar aquella imatge i d'una revolada, sense voler, va tirar el refresc i es va tacar la roba amb la beguda. Cap dels tres va pensar que això podia ser un mal presagi.

LA CASA DE LA BADIA FIRESTONE

Pensat i fet, divendres següent, a poqueta nit, l'avió va aterrar a l'aeroport de Gatwick. Des d'allí van agafar el tren fins a l'estació Victòria, al cor de Londres, i es van hostatjar en un hotel a prop del Museu Britànic. L'endemà es van alçar ben de matí i van aprofitar per visitar el museu, en especial la col·lecció de mòmies per les quals Marc tenia un interès viu. Va passar molt de temps en aquella sala. Al remat els pares es van cansar i van dir que l'esperarien prenent un refresc a la cafeteria del museu. El xiquet va continuar tot sol l'itinerari mentre llegia amb atenció les explicacions que acompanyaven les vitrines. Una mòmia anomenada l'Home de Gebelein el va captivar més que cap altra, no pertanyia a cap dinastia reial egípcia, sinó a un jove assassinat feia més de 5.000 anys el cos del qual havia aparegut en posició fetal, momificat i enterrat davall l'arena. Se l'havia quedat mirant, impressionat per l'encarnadura d'aquell ésser anònim.

—Li diuen Ginger—va dir algú a la seua esquena.

Marc es va girar i es va trobar amb un individu eixut de galtes i nas en forma de trompa, talment la caricatura d'un dibuixant amb ganes de fer broma; vestia jaqueta i pantalons un pèl desgastats i passats de moda que li donaven un aspecte descurat. L'home va entrellaçar les mans al darrere i es va situar al seu costat.

—Algú amb sentit de l'humor li va posar el nom de Ginger —va dir—, potser pels cabells daurats, però en realitat no se sap res de qui va ser aquest jove. Algú li va disparar una fletxa per darrere i el va matar, n'ha quedat un senyal evident, el pots veure a l'omòplat.

Marc es va fixar en el detall que l'altre li assenyalava.

—Per què el van matar? —va preguntar l'home d'una manera retòrica—. Qui sap? Potser algú el va enxampar robant alguna cosa. O potser coneixia un secret que algú altre cobejava. No ho podem saber. Només hi ha una cosa certa: poc després de rebre aquesta ferida fatídica va deixar d'existir. —L'home va mirar Marc de fit a fit, com si volguera advertir-lo.— Qui sap les coses que pensava fer aquell dia o si alguna dona l'esperava en el seu niuet per regalar-li tendres carícies. Era un home jove, de gran musculatura, i tanmateix això no li

va servir per salvar la pell. Així és la vida. En un moment ho ets tot i a l'altre no ets res. Ningú no pot escapar al seu destí.

L'home va somriure devanit. Marc no volia semblar descortés, però no sabia quina actitud prendre. Va fer una altra ullada a la mòmia de Gebelein, allò era la despulla d'algú que potser havia temut i estimat feia més de 5.000 anys. Allí estava tot el que n'havia quedat, i tanmateix aquelles restes no havien retingut res dels seus desitjos.

Com si haguera seguit el curs del seu pensament, l'home va continuar parlant.

—Els egipcis creien en el més enllà, pensaven que l'home estava dotat del *ka*, l'energia vital, i el *ba*, l'ànima del difunt. El cos era com un vestit. I per això el preservaven, pensaven que els diversos elements es reunien de nou en l'altra vida. Qui sap, potser és això el que passa cada nit quan tanquen el museu.

L'home va somriure i li va allargar la mà.

—Em diuen Arnold Morrison. —Marc es va quedar mirant aquella mà sense atrevir-se a encaixar.— Tranquil, no mossegue, no sóc cap mòmia. O això espere.

—Sóc Marc —va respondre el xicot.

—Has vingut d'excursió amb l'escola?

–No, amb els pares. Vinc d’Espanya. –L’home va corrugar els llavis; semblava sorprès.– Bé, d’un poble de la costa, a tocar del Mediterrani, a mitjan camí d’Alacant i València.

–Ningú no diria que ets estranger.

–Mon pare és originari de Plymouth. Ell m’ha parlat sempre en anglés.

–Ara ho entenc, tens una pronunciació exquisida.

–Estem ací per visitar la família.

–Sí, la família és important.

Marc es va mossegar els llavis. Tot d’una li va fer l’efecte d’estar dient massa, però, tot i el posat estrofolari d’aquella persona, se sentia segur amb el tràfec continu de turistes.

Mentrestant, en un altre indret del museu, John i Ester van escurar les begudes. Començaven a inquietar-se pel fill. Li van enviar un *whatsapp*, però tampoc no van rebre resposta.

–Quina mania de no encendre el mòbil.

–Li deu quedar poca bateria.

–O es deu haver desorientat. Açò és un laberint de sales.

–Què dius ara? Hem quedat al restaurant de la cúpula. No deu haver eixit del museu, ha de passar forçosament per ací. Suppose que es deu haver quedat embadalit davant les mòmies.

La mare va refer el camí fins a l'ala que exhibia les antiguitats egípcies. Va arribar a les sales de les mòmies, però no hi va trobar el fill. Aleshores va telefonar a l'home, per si ella i Marc s'havien creuat sense trobar-se, però el xicot encara no havia arribat a la cafeteria. La dona va anar d'una banda a l'altra per tot el departament dedicat a Egipte, al principi caminant a espai, però després, quasi sense voler, va incrementar el ritme i a l'últim es va anar posant nerviosa i va començar a córrer a tot estrop.

Finalment, el va descobrir a la sala central, el cos vinclat sobre un papir, al costat d'un vellard que recolzava la mà a la seua esquena. De lluny feien l'efecte d'un avi i el seu nét en una innocent excursió matinerà, però a Ester se li va fer de nit i es va imaginar qui sap què.

—Marc! —el va cridar de lluny.

El xicot es va incorporar i va alçar la mà a manera de salutació.

La dona s'hi va acostar de mala lluna.

—Saps quina hora és? T'esperàvem.

L'ancià es va incorporar i va esbossar un somriure.

—Crec que és culpa meua, senyora, explicava a Marc alguns aspectes de la civilització egípcia i se'ns n'ha anat del cap —tot seguit va allargar la mà—. Sóc

Arnold Morrison, un vell professor d'història que no es resigna a deixar de donar lliçons. Em tem que sóc un perill públic.

Ester es va sentir torbada. No li agradava l'aire de companyonia que havia emprat l'home, ni li feia gràcia que es dirigira al fill pel nom. Va encaixar la mà que li oferien, però al mateix temps va agafar el fill del muscle i se'l va posar sota l'ala.

–Ens n'hem d'anar –va dir un pèl aspra.

Arnold Morrison va somriure, es va tocar la templa com si acaronara l'ala d'un barret i es va acomiadar:

–Adéu, jove, recorda-te'n: un cos no és res sense l'ànima.

Tot seguit va desaparéixer.

Quan es van quedar sols, Ester va reptar el fill.

–Per l'amor de Déu, que no tens cinc anys. No te'n pots anar amb el primer desconegut que et dóna un caramel.

Marc va posar cara de pomes agres.

–Et penses que estic idiota? Què volies que em fera, que em violara davant la pedra Rosetta?

Ester es va plantar amb els braços fent nanses i el va amonestar.

–Ets un xiquet encara, i ni t'imagines com pot ser la gent de dolenta. Aquest home pot semblar

una bellíssima persona, però també podria ser un perversit.

–Mare! No m'embafes!

–No pots ser tan confiat amb qui no coneixes. Només et dic això.

Llavors va sonar el mòbil. Era el pare que reclamava si s'havien perdut els dos, i ja no en van parlar més.

Després de l'estada al museu, els pares i Marc van gandulejar per Oxford Street, comprant, i cap a mitjan matí van agafar el metro fins a l'estació de Paddington. Tenien unes poques hores abans de l'eixida del tren, així és que van deixar les maletes a la consigna i van dinar a Hyde Park.

Mentre els pares reposaven al solell, Marc es va acostar al recinte on hi ha la famosa estàtua de bronze en honor de Peter Pan, el xiquet que no volia créixer, i li va tocar el peu amb la punta dels dits. Inevitablement se li va acudir pensar en la mòmia del jove que havia vist al Museu Britànic. Algú amb poca traça li havia posat el nom de Ginger per identificar-lo. Era estrany que algú fóra conegut per un nom diferent del que havia tingut en vida. Marc es va doldre per ell. Qui sap les coses que aquella mort prematura li havia privat de fer.